కథ

సంధ్యా సమస్య

ఎస్. హరగోపాల్

శారద గుర్తుకు రాగానే మా వాడికి ఆమె పెట్టిన ప్రేమ పరీక్ష గుర్తుకొస్తుంది. ప్రాక్టికల్ జోక్‌లా సాగిన ఆ సంఘటన, ఆ తర్వాత జరిగిన పరిణామాలు జ్ఞాపకానికొచ్చి హృదయం విలవిల్లాడుతుందిప్పటికీ!

* * *

ఆ రోజు—

సాయంకాలం వాకింగ్‌కని అలా బయల్దేరానో లేదో, ఎదురుగా, దిగాలుగా ముఖం వ్రేలాడేసుకుని వొస్తూ 'శేఖర్' కన్పించాడు.

ఈ వేళప్పుడు, ఇలా సెలవుకాని రోజు, హఠాత్తుగా శేఖర్ కన్పించేసరికి నా మనస్సు పరి, పరి విధాలుగా ఆలోచించ సాగింది. ఏం జరిగి ఉంటుంది?''

వెనక్కి తిరిగి ఇంటికి వెళ్లామిద్దరం. ఏం మాట్లాడలేదు తను. చూపులతోనే కలుసుకున్నాం. మౌనంగానే నడుస్తున్నాం. ఇంట్లోకి నేను దారి తీయకముందే ''మనం యిపుడు విజయవాడ వెళ్ళాలి'' అన్నాడు శేఖర్.

'అంత జరూరేమిటి' అన్నాన్నేను. మరోమాట కవకాశం లేకుండా నా చేతిలో కాగితం పెట్టాడు తను.

అది టెలిగ్రాం 'శారద సీరియస్. అడ్మిటెడ్ ఇన్ హాస్పిటల్. స్టార్టిమిడియేట్‌లీ'' అని వుంది అందులో. నేను మారుపలక్కుండా ఇంట్లోకి వెళ్ళి అమ్మతో ''మా ఫ్రెండ్‌కి సీరియస్‌గా వుందని టెలిగ్రాం వచ్చింది. విజయవాడ వెళ్ళాలి'' అని చెప్పి, తనతో బయల్దేరాను.

విజయవాడలో రైలు దిగేసరికి రాత్రి 12 గం.లు, దాటింది. గవర్నరుపేటలోని రవీంద్ర లాడ్జిలో దిగాం. రాత్రంతా నిదురపోలేదు. 'శారద ఎలా వుందోనని' శేఖర్ విపరీతంగా బాధపడిపోయాడు. తెల్లవారాక ఏ స్థితిలో శారదను చూడాల్సి వస్తుందోనన్న ఆలోచనలతో వొణికిపోయాం–మేం.

కాని, ఆమె చిరునామా మావద్దలేదన్న సంగతి తెల్లవారాకగాని మాకు తెలిసిరాలేదు.

తెల్లవారాక నిద్రలేక మాడిపోయిన మా ముఖాల్ని కడుక్కొని కాఫీలు త్రాగి బయల్దేరాం లాడ్జి బయటకు.

అక్కడికి దగ్గరగావున్న రెండు, మూడు హాస్పిటల్లో ప్రభుత్వాస్పత్రిలో వాకబు చేశాం, ''ఈ రెండ్రోజుల్లో శారద పేరుగల వారెవరైనా అడ్మిట్ అయ్యారా' అని. లేదనే సమాధానాలు.

మళ్ళీ ఓసారి టెలిగ్రాం తీసి చదివాం

మా 'చంద్ర'శేఖరుని ముఖంలో దిగులు, ఆరాటం తప్ప మరేం కన్పించడం లేదు. నాకూ ఎటూ పాలుపోవడం లేదు. ఎక్కడని ఈ విజయవాడ మహానగరంలో శారదని గూర్చి వెతకడం!

ఎదురుగా, మేం నడుస్తున్న రోడ్డు ప్రక్కన్నే టెలిగ్రాఫ్ ఆఫీస్ కన్పించింది. నా మనసులో ఆలోచన మెదిలింది.

ఆఫీసులోకి వెళ్ళి ఈ టెలిగ్రాం చూపించి, ''ఈ టెలిగ్రాం ఎక్కడ నుండి చేయబడ్డదో చెప్పగలరా'' అని టెలిగ్రాఫ్ ఆపరేటర్ని రిక్వెస్టు చేసాను.

ఏ కళనున్నాడో, మా దిగాలు పడిన ముఖాల్ని చూసో, టెలిగ్రాం నటూ యిటూ త్రిప్పి చూసి, ''అరరే... ఇది ఈ ఆఫీసు నుండి చేసిందేనండి'' అన్నాడు.

''థాంక్సండి''– అంటూ గొప్ప విషయం కనుక్కున్న వాళ్ళలా బయటపడ్డాం అక్కణ్ణుండి.

గవర్నరుపేటలో టెలిగ్రాం యివ్వబడ్డదంటే ఈ పరిసరాల్లోని హాస్పిటల్లలో దేంట్లోనైనా శారదను చేర్చి వుంటారనుకున్నాం. ఓ రిక్షాని మాట్లాడుకుని మళ్ళీ ఓ పాతిక హాస్పిటల్స్ వెతికాం. శారద ఎక్కడా కన్పించలేదు. దవాఖానాల్లో అటెండర్స్‌ని, నర్సుల్ని బ్రతిమాలి, లంచాలిచ్చుకుని రిజిస్టర్లు చదివి, తిరిగి, తిరిగి నిరాశతో మళ్ళీ గవర్నరుపేట సెంటరుకే వొచ్చాం.

శేఖర్‌కేదో అనుమానం కలిగినట్లుంది ఈ టెలిగ్రామం మీద. నాకూ అలాంటి సందేహాలు కలుగుతున్నాయి. అంతసేపు పిస్సియర్‌గా, సీరియస్‌గా బాధపడ్తున్న శేఖర్‌లో ఏదో తేడా తోచింది నాకు.

''మళ్ళీ ఓసారి మనం టెలిగ్రాఫ్ ఆఫీసుకే వెళ్దాం పదా'' అన్నాడు శేఖర్.

మళ్ళీ ఆ ఆపరేటరేమంటాడోనని నాకు బెరుగ్గావుంది.

''మళ్ళీ ఎందుకు శేఖర్. వాడు మనల్ని ఉల్ఫాగాళ్ళు అనుకోడుగా'' అన్నాన్నేను.

''అనుకోనీ... పద, మళ్ళీ చూద్దాం'' అని లాక్కెళ్ళినంత పని చేసాడు తను.

ఈ సారక్కడ వేరే అతను వున్నాడు. హమ్మయ్య' అనుకున్నాను.

శేఖర్ అతని వద్దకు వెళ్ళి ''ఏమండీ, ఈ టెలిగ్రాం యిక్కణ్ణుండే యివ్వబడ్డదని తెల్సింది. కాని, ఎవరిచ్చారో కాస్త చూసి చెబుతారా'' అన్నాడు.

ఏం మాట్లాడకుండా అతను టెలిగ్రాం లాక్కుని తిరగేసి చూసి, తేది, అవీ పరిశీలించి రిజిష్టరులో చూసాడు. కాని, అక్కడ ఫ్రం అడ్రసు స్పష్టంగా లేదు. సామాన్యంగా అట్లా వుండకూడదు(ట) మరి.

ఆయన మమ్మల్ని చూస్తూ, 'లేదుగదండి' అన్నాడు.

ప్రేమ తంత్రులు మీటని 'తంతి'
అతనికి మిగిల్చిన అశాంతి

నాకు మెరుపులా ఐడియా తట్టింది. ''ఆ టెలిగ్రామం సెండర్ ఫామ్‌ని ఓసారి దయచేసి, చూపించండి'' అన్నాను.

''అట్లా వీలుపడదండి. అదీగాక... ఈ పని ఒత్తిడి సారీ!'' అన్నాడు.

''చూడండి, టెలిగ్రాం అందుకుని హైద్రాబాద్ నుండి పరుగెత్తుకొచ్చాం. అడ్రసు లేక హైరానా పడ్తున్నాం. మా ఆదుర్దానర్థం చేస్కోండి సార్!'' అన్నాము

విసుగ్గా ఫోజు పెట్టి గబగబా టెలిగ్రాం ఫారాలను వెతికి ఓ ఫారం తీసి మాకు చూపించాడు.

దానిలోని రాత చూడగానే మెసేజ్ రాసిందెవరో పోల్చుకున్నాం. మా బుర్రలు తిరిగిపోయాయి. కాళ్ళకింద నేల కదిలిపోయినట్లయింది. ఆ రాత శారదదే. ఆ– ''ఎస్'' ఎన్నేళ్ళ నుంచో పరిచితమైన అక్షరం. తను తప్ప యింకెవరూ అలా 'ఎస్' రాయడం చూళ్ళేదుతను.

ఇద్దరం ముఖాలు చూస్కొని బయటకు వొచ్చేస్తూంటే వెనక అతను నవ్వుకోవడం వినపడ్డది.

శేఖర్ ''ఇంకేం, వెళ్ళిపోదాం పద'' అన్నాడు.

''లేదు, శారదను కలిసే వెళ్దాం'' అన్నాను నేను.

''అడ్రస్సు లేదుకదా. కాని, వాళ్ళన్నయ్య ఎస్.బి.ఐ. బ్రాంచ్‌లో క్యాషియర్‌గా పని చేస్తాడని తెలుసు. అతని పేరు శ్రావణ్'', అన్నాడు శేఖర్.

అప్పటికి ఉదయం 11 గంటలౌతోంది. గవర్నరుపేట ఎస్.బి.ఐ. బ్యాంకు బ్రాంచిని తొందరగానే కనుక్కున్నాం.

ఆయనెవరో తెలవదు. తెలిసాక ఎలా ప్రొసీడవాలో, ఏమో వాళ్ళ సిస్టర్ గురించి అడిగితే ఆయన రెస్పాన్సేమిటో, ఏం సర్ది చెప్పాలో అనుకుంటూ బ్యాంకు లోనికి ప్రవేశించాం.

మనసులో పెట్టుకున్నట్టే శ్రావణ్ ఆ రోజు బ్యాంక్‌కి రాలేదుట. సెలవు పెట్టాడని తెల్సుకున్నాం.

మరి... శారద అడ్రస్...?!

నేనక్కడి అటెండర్‌ను పిల్చి, ''చూడు, మేం హైద్రాబాద్ నుండి వొచ్చాం. ఆయన ఫ్రెండ్స్‌మి మేం. తన అడ్రస్ తెలీదు. ఎట్లయినా వారిని తప్పక కలవాలి. అడ్రస్ కనుక్కొని చెబుతావా'' అన్నాను.

అటెండర్ లోనికి వెళ్ళొచ్చాడు. ''సారీ సర్... ఎవరికీ తెలవదటండి'', అన్నాడు. ఆఖరు ప్రయత్నంగా మేనేజరు గారిని కలుద్దామని పోతుండగా మా మాటలు విని ఉన్నాడేమో, ఓ బ్యాంక్ కస్టమర్, పెద్ద మనిషిలా వున్నాడు. మమ్మల్ని పిలిచి శ్రావణ్ గారింటికి ఎలా వెళ్ళాలో మ్యాపు గీసి మరీ వివరించాడు.

ఆయనకు థాంక్సయినా చెప్పామో లేదో గుర్తు లేదు మాకు. కాని,

సాంప్రదాయికంగా నిర్మించినట్లుంది. ఇల్లు చూడగానే వాళ్ళెంత ఆచారవంతులో తెల్సిపోయింది. గుమ్మంలో తచ్చాడుతుండగానే ఓ పెద్దావిడ మమ్మల్ని చూసి, వొచ్చి ఎవరని పలకరించింది.

''మేం, మీ అమ్మాయిదే... శారదగారు పని చేసే బ్యాంకులోనే పని చేస్తున్నామండి. తిరుపతి వెళ్ళి వస్తూ, యిక్కడ రాత్రి దిగాం. మాతో వచ్చిన ఫ్రెండ్ కోసం యిక్కడ ఆగాల్సి వచ్చిందండి. ఎలాగూ వొచ్చాం కనుక వూరికి వెళ్ళే ముందు శారదగారిని కలిసి వెళ్దామని... యిలా వొచ్చామండి. అన్నాన్నేను.

''అయ్యో!... అలాగా నాయినా... అమ్మాయి యిపుడే 5 నిమిషాల క్రితమే రైలుకు వెళ్తానని వెళ్ళిపోయింది కదా'' అందా పెద్దావిడ.

ఆవిడకో నమస్కారం పెట్టేసి, సెలవడిగి– రిక్షా దొరికించుకుని రైల్వే స్టేషన్‌కు పరుగెత్తాం. అపుడుండాల్సిన ''గోల్కొండ ఎక్స్‌ప్రెస్'' కాస్సిలై వుంది. తిరిగి బస్సు స్టేషన్‌కు ప్రదక్షిణం.

మేం బస్సు స్టేషన్‌కు చేరి ఎంక్వైరీలో హైద్రాబాద్ బస్సు గురించి తెల్సుకునేసరికి, ఆ బస్సు 20 నిమిషాల క్రితమే వెళ్ళిపోయిందని తెల్సింది. మరోసారి అనుమానంతో రిజర్వేషన్ బుకింగ్‌లో అడిగి తెల్సుకుంటే వెళ్ళిన బస్సులో శారద వుందని తెల్సింది.

విజయవాడ ఎండ మా తలల్ని మాడ్చేస్తోంది. బావురు మేటట్టుంది మా వైనం– ఎవరైనా మందలిస్తే.

మా ఇద్దరి మధ్యా బిగుసుకుపోయిన మౌనం. మళ్ళీ మా మధ్య మాటలు పెగిలింది. ఐదారు గంటలు గడిచాకే. అప్పటికి మేం బస్సులో వున్నాం.

* * *

ఇంత జరిగినా తాను శారదను ప్రేమించడం లేదంటాడు శేఖర్. శారద చేసింది ప్రాక్టికల్ జోక్‌లాగే కన్పించినా అది తనకు పెట్టిన ప్రేమ పరీక్ష అని నా గట్టి నమ్మకం. కాని, తను బుకాయించ డానికి కారణం ఏమిటన్నది– అంతు తేలని ప్రశ్న! [illegible] మధ్య సాంఘిక స్థాయి గురించి తాను 'ఇన్ఫీరియారిటీ'తో క్రుంగిపోవడం లేదు కదా!